

Underbilag 3 til bilag 129.

Afskrift.

BUTIKSHANDELENS FÆLLESRAAD

Den 13. februar 1967.

Butikshandelens Fællesraad har modtaget finansministeriets skrivelse af 4. februar 1967, hvori omhandles folketingsudvalgets spørgsmål til finansministeren vedrørende merværdiafgiften:

„Er den ved § 13, stk. 1, hjemlede valgfrihed mellem betalingsprincip og leveranceprincip rimelig?“, og som var vedlagt den af departementet for told- og forbrugsafgifter udarbejdede redegørelse, der fremdrager fordele og ulemper ved at lade betalingsprincippet udgå af lovforslaget.

Butikshandelens Fællesraad må bestemt tilråde, at den i lovforslaget hjemlede valgfrihed mellem betalingsprincip og leveranceprincip opretholdes.

I departementets redegørelse anføres forskellige betragtninger til støtte for en ordning, hvorefter alene leveranceprincippet kan anvendes. Det anføres således, at leveranceprincippet vil være enklere og medføre mindre arbejde for virksomhederne. Denne betragtning er næppe rigtig. Forholdet er, at den moderne bogholderiteknik er inde i en kolossal udvikling. Der findes mange forskellige bogholderisystemer og bogholderimetoder, og det er umuligt på forhånd at sige, hvilke af disse systemer der lader sig bedst indpasse i et betalingsprincip, og hvilke der lader sig bedst indpasse i leveranceprincippet. For mange tusinde butikker vil det blive en stærk belastning at skulle afregne efter leveranceprincippet, idet de i så fald skal føre fuldstændig nøjagtigt bogholderi såvel over modtagne regninger som over foretagne leverancer, medens de under betalingsprincippet kan fortsætte med et enklere regnskabssystem, der baseres på daglige kasseopgørelser og finalafstemninger af debitorer og kreditorer.

Af hensyn til de i forvejen meget store administrationsomkostninger, som lovens

gennemførelse vil pålægge erhvervene, bør der derfor fastholdes valgfrihed mellem de to principper, således at hver enkelt virksomhed kan vælge den af de to metoder, der enklest og billigst kan indpasses i hans bogholderisystem.

Såfremt man vil tvinge virksomhederne til at anlægge deres bogholderi på en sådan måde, at det kan tilpasses leveranceprincippet, kan der for mange virksomheder opstå problemer med hensyn til fremskaffelse af kvalificeret arbejdskraft, ikke mindst vil de mindre butiksvirksomheder blive hårdt ramt.

Nogen fare for misbrug ved hastige skift mellem de to principper kan ikke opstå, idet lovforslagets § 13, stk. 3, forbyder ændring i de to følgende år og samtidig kræver regulering af afgiften på udestående fordringer m. v.

Der er imidlertid andre vægtige argumenter mod at lade betalingsprincippet udgå af lovforslaget. Såfremt man alene tillader et leveranceprincip lagt til grund, vil den virksomhed, der overvejende sælger på kredit, men som i væsentligt omfang må købe kontant eller med kortere kredit, blive vanskeligt stillet, idet virksomheden skal afregne merværdiafgiften ved det af denne foretagne kreditsalg, længe før man modtager afgiften af kunden, medens man på den anden side skal afregne afgiften over for sin leverandør med kort varsel.

Det er fællesrådets opfattelse, at loven bør tilrettelægges på en sådan måde, at den ikke favoriserer en gruppe af næringsdrivende på en anden gruppes bekostning. Dette vil blive tilfældet, såfremt man opgiver valgfrihedsprincippet. Lovforslaget bør være neutralt over for alle betalings- og bogføringssystemer og ikke give en gruppe mulighed for afgiftskredit, medens en anden gruppe reelt står i forskud med afgiften.